

Биљана Д. Обрадовић

ПОСЛЕ ЧИТАЊА „ПИСМА СИМИЋУ ИЗ БОЛДЕРА“ РИЧАРДА ИГОА¹

*Драги Чарлсе: Нашли смо се једном у Сан Франциску и
сазнао сам да сам те бомбарговао давно у Београду
кад ти је било тежко година. [...]
Како се на српски преводи fear? [...]
Не извињавам се због рата, или онога што бежах. Био сам
искрено збуњен временом. Мислим да сам чак и веровао
у херојство (других, не своје). Веровао сам у неопходност
и ти си људи, надајући се да ће од ње научити да исто
не понављају. Али био сам млад. Свети никада ништа не научи.*

Ричард Иго

Добро је да се ниси звао Виктор
и да ниси написао *Les Misérables*;
желим да с тобом сад разговарам,
да ти замерим што ту лежиш
непокретан у својем мртвилу,
док други пилоти, будући песници,
руше три наша авиона,
као ти некад, над Београдом, и
онда кажу да им је жао што је један будући песник
међу њима, међу мртвима,
као што се Симићу могло десити.

Ја сам жена, а не мушкарац, Српкиња;
пуцао си у мене вечерас из свога гроба
у својој песми, у мојој соби. Ја крварим.
Моји чаршави су црвени, натопљени поезијом,
твоје речи разбацане свуда, заплашују ме –
„На српском је реч за *fear* – страх.”
Ја гасим светло. Поново га палим.
Месец је пун. Као да си предсказао Сарајево;
све време си знао, а ћутао си.
Зашто нас ниси упозорио, овде у будућности,
натерао нас да те пажљивије слушамо?

¹ Ова песма је 1997. године добила Награду „Растко Петровић” и прво место за најбољу песму и за најбољу књигу у којој је изашла, *Замрзнути зајрљаји* (Центар за имигранте из Србије и Cross Cultural Communications, друго издање, 2000), на другом годишњем књижевном фестивалу Срба из дијаспоре у јулу. Поново се објављује уз дозволу ауторке.

Да лакше повезујемо:

пре свега био си борац, ветеран Балкана,
бацао си бомбе, промашио моје родитеље,
дозволио ми да се родим; после си научио да
се опијаш, да стишаш кржаве брзаке у својој глави,
дозволио си нам да сами спознамо страве и ужасе,
да видимо докле можемо да све то подносимо,
док нам не буде доста, а онда се опијати као ти.

Идиотски круг почиње своју нову ротацију –
најлакше је кривити другог,
некога кога ни знао ниси.

Али ти ми се стално враћаш у живот, пре мог рођења,
и после твоје смрти, и даље ме прогониш.

Боже не дај да погинем, шта би ми тек тад рекао?

„Говорио сам ти! Имао сам право!”

Почивај, драги брате, почивај –
можемо те ми ипак васкрснути!